

Bir Kadın Ağlıyordu

– Ahmet SARGIN · 04 Kasım 2012

Sizi bilmem ama ben, ağlayan birisini gördüm mü çok duygulanırım. Hatta onunla birlikte ağlarım desem yalan söylemiş olmam. Yüreğim acılara dayanmaz. Acı çeken, gözyaşı döken, feryat eden birisini gördüm mü uzaklaşmam gerekir oradan, çünkü içime acı ve hüznün bulutu çöker.

Dün akşam oğlumu İstanbul'a göndermek üzere Yozgat garajına gitmiştim. Bayram sonu olduğu için otobüsler dolu gidiyordu. Biraz da uzun bir bekleyiş oldu. Eskiden beri Yozgat garajını şehrimize layık görmediğim için hüznlenirim buraya geldiğimde. Bu hüznle beklerken otobüsler bir bir gelip geçtiler. Bayram dönüşü dedik ya otobüslerde yer bulmak imkânsızdı.

Oğlum Selçuk'la sabırsızlanmış, bir o yana, bir bu yana dönüp duruyorduk. O ara yanında 5-6 yaşlarında bir çocukla bir kadın geçti önümüzden. Kadın etrafına çaktırmadan için için ağlıyor, gözyaşı döküyordu. Birkaç kez gelip geçti önümüzden. Belli ki, bir telaşı vardı. Birilerinden kaçıyor olabilirdi, çok tedirgindi.

Gözlerini sildi, hıçkırıklarını kesti, başını duvara yasladı, hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Küçük oğlunun ona bakışları çaresiz bir anne için ne acımasız bir davranıştı. Bir süre daha ağladı, çocuğundan utanmış olmalı ki, başını duvardan kaldırdı, arkasını döndü gözyaşlarını sildi. Telaşla yeniden dolaşmaya başladı. Oğlu da gölge gibi onu takip ediyordu.

Ben onun otobüsten inmiş bir yabancı olabileceğini düşünmüştüm. Yanlarına yanaşıp "Hanım kardeşim bir sıkıntınız mı var, bana düşen bir şey varsa yardımcı olmak isterim" diyecek oldum. Cesaretimi toplayıp önlerini kesemedim. Yanlış anlaşılmaktan korkuyordum. "Sana ne git işine" deyip, yabancı bir erkeğe derdini açmak istemeyebilirdi. Onu mahcup etmek de istemiyordum.

Uzun bir süre garajda dolaştıktan sonra çantasından bir bilet çıkardı, kalkış saatine ya da koltuk numarasına bakıyor olabilirdi. Anladım ki, bu hanım Yozgat'tan bir yerlere gidiyor. Sonra kayboldular ortalıktan. Bu defa onları aramak üzere ben dolaşmaya başladım.

Geç saatte birkaç otobüs birden yanaştı peronlara. İstanbul - Bursa - İzmir - Hatay yazıyordu araçların önlerinde.

Kadınla-çocuk yeniden döndüler otobüs garajına. Kadın sigarasını yakmış, otobüs biletini çıkarmış araçları izliyordu. Dışarda bir bankın üzerine oturup telefonla konuşmaya başladı. Telefondaki da bir başka çocuğu olmalıydı "Anneciğim üzerini örtmeden yatma, kendine iyi bak, yemeklerini ihmal etme" diyordu. Bir yavrusu yanında diğer yavrusu evde kalmış olmalıydı.

Aracımızın geldiğini söylediler. Apar topar eşyaları otobüse yükledik. Selçuk'u yolcu edip, "Güle güle git, Allah'a emanet ol oğlum!" diye ona el sallarken, kadınla çocuğun da kaybolduğunu fark ettim. Hangi ile giden otobüse bindiklerini görmemişim. Gözümde iki damla yaşla aracıma binip o kadınla çocuğun akıbetini düşünmeye başladım. Ona yardımcı olamadığım ve sıkıntısını sormadığım için de çok üzgündüm. Elbette gidişlerini durduramazdım.

Sabah işime geldiğimde gazetemizin manşet haberi ilgimi çekti. "Çocukların suçu ne?" başlığını taşıyordu. Yozgat'taki boşanmaları konu eden bir haberdirdi ve boşanan ailelerin çocuklarının perişan

olduğunu yazıyordu. Hemen aklıma otobüs garajında gördüğüm kadın geldi. O kadın da evinde yaşanan huzursuzluktan kaçıyor olmalıydı.

Bunlar aile içi felaketler... Toplumun temelini oluşturan aileler bozulup dağılırsa devletin temelini de dinamit konulmuş olurdu. Aile ve Sosyal Güvenlik Bakanımızın bu konularda ciddi tedbir alması gerekiyor.

Yozgat otogarında tanık olduğum bu olayın acısını üzerinden uzun süre atamadım. Ahlaki değerler çöküyor, aileler bozuluyor, yuvalar yıkılıyor, hayat çekilmez hale geliyor. Kim bilir zulmün çarkları arasında kimler eziliyor, kimler tükeniyor?

Ahmet SARGIN

Yozgat Şairler Yazarlar Derneği Başkanı